

Jens Møller (KrF):

Ved denne samlings åbning er det godt at kunne konstatere, at verden omkring os i de store forhold stadig står i afspændingens tegn. Men desværre må man jo sige, at det ser anderledes ud, når vi ser på de lidt mindre forhold ude omkring.

Et aktuelt eksempel herpå er henrettelserne for nylig i Spanien, men dér må vi dog sige, at hvor forfærdelige de end må forekomme os, er de jo desværre kun et eksempel på ting, der også sker i mange andre lande. Også i mange gamle lande lever man under diktatur, og det gælder både i vest og i øst. Også i andre lande har man dødsstraf, i nogle tilfælde endda for det, man kalder økonomiske forbrydelser. Og terrorhandlinger med gidseltagning hører snart til dagens orden ud over verden. Vi må altså gøre os klart, at vi lever i en verden, der i vid udstrækning er præget af ufrihed, overgreb, vold og mord, en verden, hvor den stærke ofte får ret, enten han så har ret eller ej.

Den organisation, som man vel først skulle henfly til i en sådan situation, FN, er delvis lammet ved, at en del lande har prøvet at bruge den til politisering, prøvet at bruge den til opnåelse af egne formål; vi kan f. eks. tænke på forsøget for nylig på at få Israel ekskluderet af FN. I en sådan situation må vi sætte vor lid til vort medlemskab af NATO. Det er vel ikke problemløst, men som situationen er, er det nødvendigt og vores bedste støtte.

I vor bedømmelse — og ofte fordømmelse — af andre lande må vi ikke glemme, at alt heller ikke er, som det bør være her hos os i Danmark. Også her kan der nævnes eksempler på undertrykkelse af den personlige frihed. Også her kan der nævnes eksempler på grov tilsidesættelse af andre menneskers mest grundlæggende følelser. Også her kan vi finde eksempler på foragt for menneskeliv, f. eks. når vi tillader, at ca. 30.000 fostre om året bliver frataget deres ret til livet, det menneskeliv, som hvert af dem ellers ville have kunnet leve. Vi protesterer, når menneskerettighederne trædes under fode ude i verden — og det gør vi ret i — men vi må ikke glemme samtidig og med mindst lige så stor energi at fejte for vor egen dør.

Den indrepolitiske situation er jo stadig præget af arbejdsløshed og lavkonjunktur. Men trods det mener jeg, at der er grund til

behersket optimisme, til en optimisme, fordi vi fik fempartiforliget her i september. Dette forlig vil efter alt at dømme kunne føre frem mod bedre tider, men når jeg alligevel siger en behersket optimisme, er det, fordi virkningen af dette forlig jo i høj grad er afhængig af udviklingen ude i verden, om det dér lykkes at få vendt udviklingen fra lavkonjunktur til højkonjunktur, for hvis det ikke lykkes, kan fempartiforliget alene ikke gøre det, så vil det vel kunne dulme smerten, men ikke kurere sygdommen.

Men også på et andet område giver fempartiforliget grund til optimisme, fordi det har vist, at folkestyret kan fungere, og når jeg fremhæver det, er det, fordi jeg er overbevist om, at folkestyret i Danmark i dag er i fare, måske mere i fare, end vi gør os det klart til daglig. Når man ude omkring i aviser og på anden måde, f. eks. i læserbreve, møder denne almindelige foragt for politikerne, hvor politikerne ligesom bliver taget under ét og det siges: sådan er politikerne, sådan gør politikerne, politikerne forstår ingenting osv. osv., ja, så kan man blive forskrækket. En sådan indstilling underminerer folkestyret, og desværre må vi jo indse og indrømme, at denne indstilling opflammes af visse dele af pressen, og at den understøttes af visse medlemmer i dette ting, medlemmer, der har været her så kort endnu, at de mener, de stadig kan tale om de øvrige som politikere og selv holde sig ligesom udenfor. De må gøre sig klart, at de ikke kan blive ved at køre på frihjul. Vi er alle politikere i denne sal.

En anden fare for folkestyret er de lette løsninger, de lette løsninger, som man også fra visse sider i denne sal ofte kører frem med. Derved putter man vælgerne blår i øjnene, bedrager dem, for disse lette løsninger findes ikke; de findes ikke, hvis vi ønsker et menneskeværdigt samfund med plads til os alle, både til de stærke og til de svage.

Der skal ikke herske tvivl om, at kristeligt folkeparti står fast på fempartiforliget og vil stå ved sit ansvar i den forbindelse. Vi er klar over, at der vil kunne opstå problemer, men vi skal gøre vores til, at de bliver løst. Besparelserne skal fastholdes, og de skal findes på nogle områder, hvor det kan lade sig gøre at spare, uden at det går ud over de svage. Skattelettelserne skal fort-